6-12 Μαρτίου 2004

Από τον **Αδριανό Γεωργίου**

«Ο βιολιστής της θάλασσας» Θέατρο «Μαγική Πόλη»

Από θετικότατη έως **θετική**

Στον γράφοντα ο **Σάτκο** είναι παλιός γνώριμος. Μια ταινία σοβιετικής παραγωγής είχε ξεσηκώσει κύματα ενθουσιασμού στην Αθήνα, όπου παίχθηκε λίγο μετά την Κατοχή. Ένας λαϊκός ήρωας που αντιπαρατίθεται με τον πλούσιο του τόπου, ήταν πολύ πρόσφορος και ως προπαγάνδα, αλλά και ως προσδοκία. Ξανασυνάντησα, λοιπόν, τον Σάτκο πολύ πρόσφατα με την καλοδιατηρημένη παλιά συγκίνηση κι αυτή ήταν η μόνη ομοιότητα που αναγνώρισα. Δεν θυμάμαι άλλα χαρακτηριστικά, νομίζω, όμως, πως δεν χρειάσθηκε γιατί ο τωρινός έχει πολύ ξεκάθαρη τη φυσιογνωμία του ρομαντικού ήρωα, του ιδεαλιστή, του ενθουσιώδους και παρορμητικού τραγουδιστή, όπως παρουσιάζεται στο θεατρικό **«Ο βιολιστής της θάλασσας»** που παίζεται στο θέατρο **«Κνωσσός»**.

Με αρκετά κοινά στοιχεία με άλλους συγγενείς ήρωες πολλών λαών, όπως ο **«Φανφάν λα Τιλίπ»** και ο **Σιρανό ντε Μπερζεράκ»**, ο Σάτκο είναι ασυμβίβαστος στα αισθήματά του. Ερωτευμένος μ' ένα πρόσωπο ιδεώδες, μπορεί και εξωπραγματικό, δεν κλονίζεται ό,τι και αν συμβεί. Η σταθερή αγάπη αντιμετωπίζει όλα τα δεινά και θριαμβεύει στο τέλος. Εκτός πραγματικότητας οδηγεί το θεατή και η επινοητικότητα της αφήγησης. Στον κόσμο του απίθανου και του θαυμαστού φθάνει η φαντασία του σκηνοθέτη. Ζούμε σε μια εποχή τεχνολογικής αφθονίας που η εικονική πραγματικότητα, με ψηφιακά μέσα στήνεται περισσότερο πειστική κι απ' αυτήν την ίδια τη γνήσια πραγματικότητα. Δεν είναι, λοιπόν, μεγάλο κατόρθωμα να κάνεις τους ήρωες της ιστορίας, τον Σάτκο και το κορίτσι του, να κινούνται στο βυθό της θάλασσας με τους καρχαρίες, τις μέδουσες, τους αστερίες και συστοιχίες ψαριών να κολυμπούν γύρω τους. Αν κάτι τέτοιο παρουσιαστεί στην τηλεόραση ή στο σινεμά σίγουρα δεν προκαλεί καμιά έκπληξη. Στο θέατρο όμως; Αυτά συμβαίνουν στο θέατρο «Κνωσσός» και χωρίς την παραμικρή χρησιμοποίηση της προηγμένης ηλεκτρονικής τεχνολογίας, χάρη σ' ένα «κόλπο» οπτικής απάτης, φωτισμών και σκοταδιού, χρωμάτων και κινήσεων η ψευθαίσθηση θριαμβεύει.

Το **«Μαύρο Θέατρο»** της Πράγας είναι γνωστό σ' όλον τον κόσμο και είχαμε και εδώ την ευκαιρία να δούμε τα αξιοθαύμαστα επιτεύγματά του όταν επισκέφθηκε την Αθήνα. Την τεχνική του τσεχικού θεάτρου μελέτησε ο Λάμπρος Τσάγκας και έπειτα από πειραματισμούς και προσπάθειες πέτυχε να πλησιάσει στις ίδιες εντυπώσεις. Δεν ξέρω σε ποιο βαθμό μπορεί να υπολείπεται η ελληνική εκδοχή, το βέβαιο είναι πως ο θεατής της παράστασης του θεάτρου «Κνωσσός» εκστασιάζεται μπροστά σ' ένα μαγικό αποτέλεσμα.

Πέρα απ' αυτό το σκηνικό τέχνασμα η παράσταση αυτή καθαυτή έχει αξιοσημείωτες αρετές. Ωραία κίνηση, καλοδουλεμένες αποδόσεις των ρόλων, ενδιαφέρον κείμενο, όλα αυτά αποσπούν το θέαμα απ' την κατηγορία των παιδικών παραστάσεων και το ανεβάζουν σε αξιώσεις υψηλότερες. Οι εννιά ηθοποιοί που υποστηρίζουν τους ρόλους είναι όλοι τους πάνω απ' το μέσο όρο, με εξαίρεση προς τα πάνω τον **Τάκη Λιατζιβίρη,** το **Μανώλη Ιωνά,** το **Γιάννη Μπιμή,** τη **Μαρία Μαλταμπέ** την έξοχη **Νικολίνα Μουαΐμη** και την **Ειρήνη Μανωλοπούλου** ως πιο ταιριαστή φιγούρα στο ύφος του έργου. Η χορογραφία του Ισίδωρου Σιδέρη, η μουσική του Γιούρι Στούπελ, όπως και τα σκηνικά και τα κοστούμια της Λέας Κούση συμβολές θετικές στο ευχάριστο ζωηρόχρωμο και «μαύρο» αυτό μιούζικαλ.

Ένα παιδικό θέαμα προκάλεσε την προσοχή μας, την κρίση μας και το ενδιαφέρον μας. Το έργο του Θανάση Ζήκα με τίτλο «Μαγική Πόλη» και θέματα κάποιου απαιτητικού προσανατολισμού. Η προστασία των δασών, ο σεβασμός στα αγάλματα και κατ' επέκταση στην ιστορία και στη γνώση, η αγάπη στη φύση, τα ζώα και τα φυτά συμπληρώνουν το πρώτο μέρος. Στο δεύτερο ο προβληματισμός στοχεύει στη μικροπολιτική, στις ανεύθυνες υποσχέσεις και στις κούφιες διακηρύξεις των πολιτικάντηδων. Όλα αυτά, όμως, απλά έως απλοϊκά. Ενώ γίνεται η καταγγελία και το παιδί προσλαμβάνει το μήνυμα η τόσο εύκολη μεταστροφή του φαύλου πολιτικού σε καλό και αγαθό κάνει το πράγμα να μοιάζει ακίνδυνο και την ανατροπή εφικτή.

Ομολογώ πως μια τέτοια απαίτηση είναι από μέρους μου υπερβολική. Μια χαρά είναι το έργο και καλό και χρήσιμο είναι να παίρνει κάποιες εικόνες το παιδί, έστω και ωραιοποιημένες. Είναι άλλωστε τόσο πληθωρική η τρέχουσα πραγματικότητα και τόσο απτά τα γεγονότα ώστε οσοδήποτε ήπια κι αν είναι η πραγμάτευση ενός έργου η καθημερινή εμπειρία είναι αδρά κατατοπιστική.

Οι ηθοποιοί προσφέρουν μια διαρκή δυναμική στην παράσταση, μια έντονη ζωηρότητα και ευκίνητες ερμηνείες. Πολύ καλοί όλοι. Να αναφέρω αυτούς που ξεχώρισα. Πρώτον τον ιδιαίτερο κωμικό τύπο του Αχιλλέα Μερμηνά. Τέτοιοι ρολίστες λείπουν απ' το θεατρό μας. Πρώτιστα όμως τη **Νερίνα Ζάρπα** για την υποκριτική της ευφράδεια και την κινησιολογική της χάρη, τη Νάνσυ για την αμεσότητα της συμμετοχής της και ακολούθως το Δημήτρη Βασιλειάδη, την Κορίνα Δαμουλιάνου και τη Χριστίνα Γεωργίου. Η μουσική του Σάκη Τσιλίκη κρατάει το σύνολο σε διαρκή εγρήγορση.